

ЕЙМИ ПЛЪМ

ОБРЕЧЕНИ НА БЕЗСМЪРТИЕ

Die for Me
Copyright © 2011 by Amy Plum
All rights reserved

© Цветана Генчева, превод
© Димитър Стоянов – Димђ,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2011
ISBN 978-954-389-140-5

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

Ейми Плъм

РЕВЕНАНТ

ОБРЕЧЕНИ НА БЕЗСМЪРТИЕ

ЕРА

Измина почти цяла седмица от срещата ми с Венсан в кафене „Сан Луси“ и макар всеки ден да ходех там, за да чета, от него и приятелите му нямаше и следа. Бях се настанила на моята маса и дочитах поредния роман на Уортън от списъка (очевидно бъдещата ми учителка по английски беше голяма почитателка на Едит Уортън), когато забелязах двама тийнейджъри, седнали на терасата срещу мен. Момичето беше с късо подстригана руса коса и срамежлив смях, а от начина, по който се навеждаше към момчето, реших, че са двойка. Когато насочих вниманието си към него, забелязах, че си приличат, въпреки че неговата коса беше златисточервена. Вероятно бяха брат и сестра. В мига, в който ми хрумна тази мисъл, разбрах, че съм права.

Момичето неочаквано вдигна ръка, за да накара брат си да замълчи, и заоглежда терасата, сякаш търсеше някого. Спря очи на мен. За момент се поколеба, след това ми помаха настойчиво. Погледнах я въпросително. Тя кимна и ме повика.

Питах се какво ли иска, станах и бавно се отправих към тяхната маса. Тя стана уплашено и ми даде знак да побързам.

Тъкмо се бях отдръпнала от закътаното си убежище до стената и заобиколих масата, когато зад мен се разнесе трясък, който ме събори на земята. Усетих болка в коляното, вдигнах глава и видях кръвта по земята под лицето ми.

– Mon Dieu!* – извика един от сервитьорите и се втурна покрай преобърнатите маси и столове, за да ми помогне да се изправя. Очите ми се напълниха със сълзи от шок и болка.

Дръпна кърпата, подпъхната под престилката на кръста, и попи лицето ми.

– Имате малка рана на веждата. Не се тревожете. – Насочих поглед към пламналото от болка коляно и забелязах, че дънките ми са скъсани, а коляното – обелено.

Докато се оглеждах за други наранявания, усетих, че на терасата цари тишина. Вместо да обърнат внимание на мен, потресените клиенти бяха насочили очи зад мен.

Сервитьорът престана да попива веждата ми, също погледна през рамо и се ококори от уплаха. Проследих погледа му и видях, че масата ми е смазана от огромно парче мазилка с орнаменти, откъртила се от фасадата на сградата. Чантата ми беше отхвъркнала на една страна, а „Къщата на радостта“ се подаваше изпод огромния камък, паднал точно там, където седях допреди малко.

„Ако не бях станала, щях да съм мъртва“ – помислих си аз и сърцето ми заблъска с такава сила, че усетих болка в гърдите. Обърнах се към масата, където седяха братът и сестрата. Освен бутилка „Перие“ и две пълни чаши, между които бяха изсипани монети, масата беше празна. Спасителите ми си бяха отишли.

5.

Бях толкова потресена, че известно време не можах да помръдна. Най-сетне, след като оставих персонала на кафенето да използва аптечката си за първа помощ, нас-то-ях да се прибера сама и закуцуках към къщи. Имах чувството, че краката ми са гумени. Мама тъкмо излизаше, когато пристигнах.

– Миличката ми Катя! – изписка тя, след като ѝ обясних какво се беше случило, пусна любимата си чанта от „Ермес“ на земята и ме притисна до себе си. След това взе

* Mon Dieu! (фр.) – Мили Боже. – Б. пр.

нещата ни и ме поведе към къщи, настани ме в леглото, зави ме и настоя да се отнася към мен като към напълно парализиран инвалид вместо към посмачканата си внучка.

– Наистина ли ти е удобно, Катя? Ако кажеш, ще ти донеса още възглавници.

– Мами, добре съм, честна дума.

– Коляното още ли те боли? С какво друго да го намажа? Дали не трябва да е нависоко?

– Мами, в кафенето ме намазаха с всичко, което имаха в аптекката. Коляното ми е само ожулено, наистина.

– Милото ми детенце. Като си помисля какво можеше да се случи. – Тя притисна главата ми към гърдите си и започна да ме гали по косата, докато нещо в мен не се пречупи и аз се разплаках.

Мами ме утешаваше и прегръщаше, докато аз хлипах.

– Плача, защото съм уплашена – опитах се да обясня през сълзи, но истината бе, че тя се отнасяше към мен по същия начин като мама.

Джорджия се върна и мами ѝ разказа как съм избегнала смъртта „на косъм“. Минута по-късно сестра ми отвори вратата и се втурна в стаята бледа като призрак. Приседна мълчаливо на крайчеца на леглото и ме погледна разтревожено.

– Всичко е наред, Джорджия, просто съм малко понатъртена и ожулена.

– Господи, Кейти дребосъчеста, ако нещо ти се беше случило... Нямам си друг освен теб. Не го забравяй.

– Добре съм. Нищо няма да ми се случи. Отсега нататък ще стоя настрани от разпадащи се сгради. Обещавам.

Тя се усмихна, протегна ръка и докосна моята, но измъченият ѝ поглед не се промени.

На следващия ден мами не ме пусна да изляза от къщи и настоя, че трябвало да си почивам и да „се възстановя от нараняванията“. Послушах я, за да е спокойна, и прекарах почти цялата вечер във ваната, зачетена в книга. Едва след като се отпуснах в топлата вода и се потопих в разказа, усе-тих как нервите ме предават и се разтреперих като лист.

Не си давах сметка колко съм се уплашила от избегнатото на косъм нещастие и доливах гореща вода на няколко пъти, за да се успокоя. Накрая заспах, обгърната от парата, която се издигаше от водата.

На следващия ден кафенето се оказа затворено, а тротоарът беше ограден с жълта полицейска лента. Работници в сини гащеризони издигаха скеле за майстори, които щяха да укрепят фасадата. Налагаше се да намеря ново място, за да чета на открито. Изпитах разочарование, когато си дадох сметка, че това е единственото място, на което съм можела да виждам последното си увлечение. Кой знае колко време щеше да мине, преди да срещна Венсан отново.

Мама започна да ме води в музеи от съвсем малка. Когато идвахме в Париж, двете с мами излизахме сутрин, за да „се потопим в красота и да попием малко изтънченост“, както се изразяваше мама. Джорджия се отегчаваше още на втората картина и оставаше с татко и дядо, които предпочитаха да седнат в някое кафене и да си бърбят с приятели, колеги или някой случаен човек. Затова пък ние с мами и мама обикаляхме парижките музеи и галерии.

Никак не се изненадах, когато няколко дни по-късно поканих Джорджия да дойде с мен в някой музей, а тя ми пробута уклончивото извинение, че имала среща.

– Джорджия, непрекъснато се оплакваш, че не правя абсолютно нищо с теб. Отправлям ти официална покана!

– Все едно аз да те покания на монстър трък шоу. Покани ме пак, когато решиш да правиш нещо наистина интересно. – За да ми покаже, че говори сериозно, тя стисна ръката ми, а след това тръшна вратата в лицето ми. Touche*.

Тръгнах сама към квартал „Маре“. Вървах по тесните, криволичещи, средновековни улици чак до подобния на палат музей „Пикасо“.

Освен алтернативната вселена, която ми осигуряваше книгата, тишината на музея ми беше любима. Веднъж мама каза, че сърцето ме тласкало да бягам от действителността... че предпочитам въображаеми светове вместо истинския. Ис-тина е, че открай време притежавах умението да се измъкна от този свят и да се потопя в друг. А сега бях готова за сеанс по артхипноза, който щеше да ме дари със спокойствие.

Докато минавах през огромните врати на музей „Пикасо“, за да хлътна сред стерилната белота на залите, усетих как ритъмът на сърцето ми се успокоява. Оставих се на топлината и покоя да ме обгърнат като меко одеяло. Както обикновено, обикалях, докато стигнах до първата картина, която привлече вниманието ми, и седнах на пейка срещу нея.

Цветовете попиха в кожата ми. Спираловидно извитите форми на композицията ми напомниха как се чувствах и дишането ми стана по-бавно, когато се изключих за околния свят. Останалите картини в стаята, охраната до вратата, мирисът на прясна боя, дори преминаващите туристи се сляха в един общ сив фон около моето квадратче, изпъстрено със светлина и цвят.

Нямам представа колко време съм стояла, преди умът ми да се изтръгне от самоналожения транс, когато чух тихи гласове зад себе си:

– Ела. Погледни цветовете.

Последва дълго мълчание.

– Какви цветове?

– Именно. Точно както ти казах. За нищо и никакви четири години той преминава от ярката, дръзка палитра, както в *Les Demoiselles d'Avignon*** към монотонните сиви и кафяви мазки, които приличат на пъзел. Какъв фуклю! Пабло винаги е държал да е най-добрият във всичко, с което се заеме, и както казвах онзи ден на Гаспар, това, което най-много ме дразни...

Обърнах се, обзета от любопитство, нетърпелива да разбере кой е изворът на знания, и замръзнах. На метър от мен бе застанал къдрокосият приятел на Венсан. Виждах го съвсем отблизо и останах поразена колко е привлекателен. Имаше нещо грубовато в него – рошава коса, остра брада, едри, мазолести ръце, които жестикулираха ентузиазирани и сочеха картината. По състоянието на дрехите му, изцапани с бои, реших, че е художник.

Всичко това ми хрумна за частица от секундата, а след това впих поглед в човека до него. Беше момчето с гарвановочерната коса. Същото това момче се беше загнездило в тайните кътчета на ума ми от първия миг, в който го видях. Беше Венсан. „Как може да си паднеш по най-невероятното и недостъпно момче в Париж?“ Беше толкова изключително красив – и надменен – че едва ли щеше да ме забележи. Отклоних поглед, приведох се напред и отпуснах лице в ръцете си. Нищо не помагаше. Образът на Венсан ме прогаряше.

Разбрах, че тъкмо онова, което му придаваше вид на студен, почти опасен, разпалва интереса ми, вместо да ме прогони. Какво ми ставаше? Никога досега не се бях увличала по лоши момчета – това беше характерно за Джорджия! Стомахът ми се сви, когато се запитах дали ще събера кураж, за да го заговоря.

* Touche (фр.) – срази ме. – Б. пр.

** „Госпожиците от Авиньон“, картина на Пикасо. – Б. пр.

Нямах възможност да проверя. Когато вдигнах глава, двамата бяха излезли от залата. Станах, и бързо приближих до входа на съседната зала и надникнах вътре. Беше празна. След това едва не получих удар, когато чух тих глас, непосредствено зад себе си:

– Здравсти, Кейт.

Венсан се беше привел към мен, лицето му на нищо и ни-какви петнайсетина сантиметра от моето. Притиснах стреснато ръка към гърдите си.

– Благодаря ти, че ми докара сърдечен удар.

– Да не би това да е коронният ти номер? Оставяш си чантата, за да накараш някой да те заговори. – Той се ухили и кимна към пейката, на която седях допреди малко. Под нея лежеше чантата, в която обикновено разнасях книги. – Не е ли по-лесно просто да се приближиш до момчето и да го поздравиш?

Шеговитият му тон прогони нервното ми напрежение. У мен пламна толкова силно възмущение, че ни изненада и двамата.

– Добре! Здравсти – изръмжах аз, гърлото ми беше стегнато от ярост. Отидох до пейката, взех си чантата и се измъкнах от залата.

– Чакай! – провикна се той и затича след мен, за да ме догони. – Не исках да прозвучи така. Исках само да кажа...

Спрях и го зяпнах в очакване.

– Извинявай – рече той и въздъхна дълбоко. – Блестящите разговори не са силната ми страна.

– Защо се пробваш тогава? – заядох се аз.

– Защото така. Ти си... не знам... забавна си.

– Забавна ли? – произнесох всяка сричка бавно и го погледнах като истинска откачалка. Свитите ми юмруци сами се вдигнаха и се подпряха на кръста. – Я кажи, Венсан, да не би да си дошъл да ме обиждаш или искаш нещо друго?

Венсан притисна длан към челото си.

– Моля те, прости ми. Голям съм глупак. Може ли... не-ка започнем отначало.

– Кое трябва да започнем отначало? – попитах аз, без да крия съмнението си.

Отначало той се поколеба, след това подаде ръка.

– Здравей. Казвам се Венсан.

Присвих очи, докато преценявах доколко е искрен. Стис-нах ръката му в своята и я разтърсих малко по-грубо, отколкото възнамерявах.

– Аз съм Кейт.

– Приятно ми е, Кейт – отвърна съсредоточено той. Пос-ледва четири секунди мълчание и през това време не спрях да го гледам лошо. – Често ли идваш тук? – зашепна неуверено той.

Не се стърпях и избухнах в смях. Той се усмихна, очевидно облекчен.

– Всъщност да. Имам слабост към музеите, не към Пикасо.

– Слабост ли?

Английският на Венсан беше толкова добър, че лесно забравих, че не му е роден език.

– Означава, че харесвам музеите. При това много – обясних.

– Добре. Разбрах. Обичаш музеите, но не си почитателка на Пикасо. Значи... идваш тук, когато искаш да медитираш.

Усмихнах му се и си помислих, че получава червена точка, задето толкова се стараяше.

– Къде изчезна приятелят ти? – попитах аз.

– Тръгна си. Жул не обича да се среща с нови хора.

– Върхът.

- Ти англичанка ли си? Американка? – попита той, за да смени темата.
- Американка.
- А момичето, с което съм те виждал в квартала?
- Сестра ми – отвърнах бавно аз. – Ти да не би да ме шпионираш?
- Какво да направя, след като две готини момичета идват в квартала?

При тези думи изпитах задоволство. Значи мислеше, че съм готина. Същото обаче се отнасяше и за Джорджия, напомних си аз. Задоволството ми се стопи.

– Слушай, в кафенето на музея имат машина за еспreso. Искаш ли да си вземем по чаша, докато ми разказваш по какво друго имаш „слабост“. – Той ме докосна по ръката. Тръпката на задоволство се върна.

ЕЙМИ ПЛЪМ

РЕВЕНАНТ:
ОБРЕЧЕНИ НА БЕЗСМЪРТИЕ

Лилия Анастасова
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net
Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД